

13.kapittel – "Forbannet være den som forbanner deg" (Jesaja kap.13 - 20)

Gud befalte Abraham å reise fra sitt land og sin familie. Var han lydig ville Gud gi ham et nytt land og en ny familie og gjøre ham til et tallrikt folk. Uansett hva vi får ut fra disse ord må vi finne omtalt nasjonen Israel, Abrahams etterkommere gjennom sin sønn Isak. Velsignelsen *"i deg skal alle jordens slekter velsignes"*, var forbundet med Israel. *"Frelsen kommer fra jødene"* sa Jesus til den samaritanske kvinne. Han var Abraham og Davids sønn (Matt.1;1), og gjennom ham har Guds velsignelser kommet til oss hedninger. Endelig, i Guds rike, vil alle nasjoner bli velsignet i ham.

Guds hånd var over Israel og hans hensikt med dem ville lykkes. *"Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne. Og i deg skal alle jordens slekter velsignes."* (1.Mos.12;3). Moabs konge ble påminnet om denne sannhet av Bileam, profeten som han hentet til å forbanne Israel. Gud vendte forbannelsen til velsignelse og Moab ble advart: *"Velsignet være den som velsigner deg, og forbannet den som forbanner deg!"* (4.Mos.24;9).

Men ingen kan ta seg friheter med Guds løfter. Herren Jesus viste dette klart den gang han ble fristet til å gjøre det. *"Du skal ikke friste Herren din Gud ... ham alene skal du tjene"* (Matt.4;7 og 10). Israel tok seg slike friheter. De roste seg av å være Guds folk, men de fristet ham og tjente ham ikke. Men Gud lar seg ikke spotte og han tillott og brukte andre nasjoner til å straffe dem og endelig adspredde dem. Men Guds løfter er sikre og pålitelige og derfor ble Israel ikke ødelagt. De er Blant oss idag, ferdig for Gud å bruke i velsignelsens øyemed, som skrevet er: *"Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud."* (1.Kor.1;28-29).

Men de nasjoner som straffet Israel var selv korrupte og brutale. De ville helst (i likhet med vår verden) ha ødelagt Israel. Om Assyria sa Gud ved Jesaja: *"Ve Assur, min vredes ris! ... Mot et gudløst folk sender jeg ham... Men slik mener ikke han, og i sitt hjerte tenker han ikke slik. Nei, han har lyst til å ødelegge, til å utrydde mange folk."* (Jes.10;5-7). Guds hensikt var til å straffe Israel, ikke å ødelegge dem. Derfor ble ødeleggerne selv ødelagt.

Gud bevarer Israel

Fra og med kapittel 13 profeterte Jesaja mot Israels fiender og hans ord var igjen tidsbefestet: *"I kong Akas' dødsår kom dette utsagn."* (kap.14;28). Det var helt på sin plass, på den tid da den ugudelige konge døde og hans rettferdige sønn Hiskia kom på trone, at slike profetier skulle uttales – profetier som pekte frem til den tid når Israels fiender vil endelig ødelegges.

Kapitler 13 og 14 handler om den assyrisk-babyloniske makt og vi skal komme tilbake til disse senere. I kapitlene 15 og 16 er Guds ord om Moab nedskrevet. Jesaja kom tilbake til tidligere ord om Moab og sa at de snart skulle oppfylles. *"Dette er det ord som Herren før har talt mot Moab. Men nå taler Herren og sier: Innen tre år skal Moabs herlighet være*

fornedret sammen med hele dets store folkemengde. Det som blir spart, skal være ganske lite og maktesløst." (kap.16;13-14).

Kapittel 17 er "Utsagn om Damaskus". Syria og derfor også det forbundne Israel, ville lide og Damaskus ville bli til en ruinhaug (v.1). Syria og Israel som hadde truet Juda, ville selv bli truet av Assyria. Deres endelikt ville være den som ville ramme alle som forbanner Guds folk. "Slik går det med dem som plyndrer oss, dette skal de få som raner oss." (v.14).

Assyria og Babel ville bringe Guds sverd over Etiopia (kap.18), "det ranke folk med glinsende hud" (v.2), og over Egypt (kap.19). Dette utsagn om Egypt avslutter denne del av boken og fører oss med raske skritt fra Jesajas dager fram til den tid når alle nasjoner vil bli velsignet i Abraham og hans ætt – Jesus Kristus.

Nebukadnesar ville vise seg å være en hård herre og en streng konge (kap.19;4) som ville totalt forandre det nasjonale livsmønstret (v.5-10). Fra den tid ville Egypt svekkes (v.15) men, ulik Babel, ville ikke bli fullstendig ødelagt – "Herren skal slå Egypt. Han skal slå, men også lege." (v.22).

"En velsignelse midt på jorden"

Hvilken legedom denne vil endelig være! "På den tid skal det være en ryddet vei fra Egypt til Assyria. Assyriene skal komme til Egypt, og egypterne til Assyria. Og egypt-erne skal tjene Herren sammen med assyriene. På den tid skal Israel være den tredje med Egypt og med Assyria, en velsignelse midt på jorden, fordi Herren, hærskares Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet være mitt folk Egypt og mine henders verk Assyria og min arv Israel!" (v.23-25).

Nasjonene skal ikke mere lære å føre krig, gamle fiender som Assyria og Egypt vil bli forliket med hverandre og ført inn i pakts sambånd med Israels Gud. Men pakten er den pakt som Gud gjorde med Abraham: "i deg skal alle slekter velsignes.", som det er skrevet ovenfor: "**Min arv Israel**".

Jesaja ble da til en tidens tegn, "i det år da Tartan kom til Asdod" og inntok byen (kap.20;1). "Du skal løse sekkeplagget av dine hofter og dra skoen av din fot! Og han gjorde det. Han gikk naken og barbent." (v.2). I hele tre år gjorde han dette som "et tegn og varsel om Egypt og Etiopia." (v.2-3). Assurs konge ville føre fangene bort "nakne og barbente" (v.4) og de av Juda som så etter Etiopia for hjelp ville bli skuffet (v.5-6).

La oss ta lærdom av dette. Alle de forskjellige militære allianser vil hjelpe lite når vår dagers "Assur" får guddommelig ordre om å marsjere. Vår hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper.